

בש"פ 8306/16 - פלוני נ' מדינת ישראל

בש"פ 8306/16 - פלוני נ' מדינת ישראל עליון

בש"פ 8306/16

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[07.11.2016]

כבוד השופט נ' הנדל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 61415-09-16 שניתנה בתאריך 6.10.2016 על ידי כבוד השופט י' נועם

בשם העורר - עו"ד שאול עזרא

בשם המשיבה - עו"ד עודד ציון

תאריך הישיבה: ו' בחשוון התשע"ז (7.11.2016)

החלטה

מונח בפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 61415-09-16 כב' השופט י' נועם) לפיה נעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. כתב האישום מייחס לעורר עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים ושלא בהסכמתו החופשית, ועבירה של הפרת צו פיקוח.

1. על פי עובדות כתב האישום, העורר, בין היתר, מישש את איבר מינו של המתלונן מעל בגדיו באמצעות אגודלו. זאת הוא עשה בשעה שבסוף שנת 2015 הוצא נגדו צו פיקוח למשך 5 שנים אשר אסר עליו להתחבר עם קטינים או להתקרב לכל מקום שיש בו התאספות של קטינים. נזכיר כי העבירה בוצעה בספטמבר 2016. הסניגור התמקד בשלוש טענות: האחת, כי הואיל והקטין הוא בן 13 שנים, יתכן ולא יותר לו להעיד במשפט, ועל כן עדותו תימסר באמצעות חוקר ילדים. במקרה זה, גם אם בית המשפט יקבל את העדות שתימסר, הדין דורש לשם הרשעה ראיית סיוע בנוסף לעדות הקטין. הסניגור טוען, כי מלבד עדותו של הקטין, אין ראיית סיוע בנמצא. הטענה השנייה היא כי ניתן היה לשחרר את העורר באזוק אלקטרוני. טענתו השלישית היא כי, בכל מקרה, היה מקום להזמין תסקיר מעצר של שירות המבחן כדי לברר אפשרויות טיפוליות. בא כוח המדינה דוחה את הטענות.

2. דין הערר להידחות. באשר לצורך להצביע על סיוע כבר בשלב בחינת הראיות לכאורה במסגרת הליך מעצר עד לתום ההליכים - מקום שזה נדרש לשם הרשעה בהליך העיקרי - הובאו דעות שונות בפסיקה. יש הטוענים שעל התביעה לעמוד בנטל, יש הטוענים כי אין חובה כזו, ויש אף גישת ביניים לפיה נידרש להצביע על ראיית סיוע אך לא באיכות זהה לזו שנדרשת לשם הרשעה. כך, או כך, אין צורך להידרש לעניין במסגרת החלטה זו. הטעם נעוץ בכך שמהחומר עולה כי הקטין מעוניין להעיד וחוקר הילדים לא שלל אפשרות זו. אומנם, צודק הסניגור, כי ההחלטה להעיד את הקטין איננה סופית, שהרי חוקר הילדים הודיע כי הדבר יוכרע סופית כחודש לפני מועד העדות. אולם, נכון לשעה זו, לא עולה כי יהיה צורך בסיוע. להשלמת התמונה, בא כוח המדינה טען כי, בכל מקרה, ניתן להצביע על סיוע ברמה הנדרשת כבר בשלב זה.

באשר למעצר באזוק אלקטרוני, או לחלופין הזמנת תסקיר, עמדת בית המשפט המחוזי מקובלת עליי. כבר נפסק בעבר כי אין להזמין תסקיר בכל מקרה שהדבר מבוקש. על שופט המעצר להפעיל שיקול דעת. בענייננו, המעשה חמור. העושה הוא בעל עבר פלילי עשיר בעבירות מין. העורר הוא יליד 1959 והוא הורשע בביצוע עבירות מין החל משנות ה-80 ועד לעת האחרונה. דיי לאזכר שבשנת 1999 נידון העורר למאסר של 40 חודשים; בשנת 2004 נגזרו עליו 4 שנים וחצי; וכן בשנת 2013 הוא נידון למאסר בפועל לתקופה של 33 חודשים. ממאסר זה הוא שוחרר בתחילת שנת 2016 תחת פיקוח, והעבירה, נשוא מעצרו כאן, נעברה כ-8 חודשים לאחר מכן. המסקנה היא כי מסוכנותו של העורר גבוהה. כך אף נקבע על ידי מעריך המסוכנות בהליך הפיקוח. כאמור, הסניגור התייחס לצורך בטיפול, וודאי שזהו יעד רצוי. עם זאת, במסגרת הליכי המעצר נראה כי קשה להגיע לתוצאה אחרת מאשר המשך מעצרו של המשיב. במעשיו בעבר, יחד עם האישום שברקע הליך זה, שהוכח לכאורה, ביסס העורר את המסקנה לפיה אף איזוק אלקטרוני לא ישיג את מטרות המעצר בעצמה הראויה.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ו' בחשוון התשע"ז (7.11.2016).